

Javier Camarena

–*Sogno*, cançons de Tosti

Palau Grans Veus | Nadal al Palau
Dimecres, 10 de gener de 2024 – 20 h
Sala de Concerts

Amb el suport de:

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEÓ
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

inaem

INSTITUTO NACIONAL DE
ARTES ESCENICAS DE LA MUSICA

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

Javier Camarena, tenor

Ángel Rodríguez, piano

Francesco Paolo Tosti (1846-1916)

I part

Quattro canzoni d'Amaranta

Lasciami! Lascia ch'io respiri

L'alba separa dalla luce l'ombra

In van preghi

Che dici parola del saggio?

Malìa

Aprile

Sogno

L'ultima canzone

II part

Mélodies

Ma bien-aimée

Petite valse romàntique

Avec toi

Because of you

Vorrei morire!...

'A vucchella

Luna d'estate

Marechiare

Aquest concert té una durada de:

Primera part, 35 minuts | Pausa de 15 minuts | Segona part, 35 minuts.

La durada del concert és aproximada.

#òpera #gransfigures

*Més de 20 anys
compromesos
amb la Cultura*

Poema

Paradísia

La por no sap qui ets,
desconeix el desig de les mans,
l'infinit de les ardències,
la quietud dels teus estanys,
la virtut amortallada dels teus regnes,
les alzines negres que enfosquen
tots els llacs, totes les lluernes.

Som fruits i espires de temps
dintre l'aigua que fumeja
en el foc a dins del foc
entre espectres i tenebres.

Una forma de bellesa
viva en la foscor.

Lluny de la temença.

Laia Llobera

Paradísia (2023)

Comentari

La música de les coses petites

Gairebé tots els grans de la lírica s'han deixat seduir en algun moment de la seva trajectòria per les melodies imaginades per Francesco Paolo Tosti, compositor, mestre de cant i cantant nascut a Ortona sul Mare (Chieti, Itàlia) el 9 d'abril de 1846 i mort a Roma el 2 de desembre de 1916. El seu nom continua sent comú en recitals i concerts, i la vetllada d'avui n'és una prova. Se'n sap poc, però, de la vida d'aquest italià amb passaport britànic, professor de reis i prínceps, lloat en aquest ofici fins i tot pel mateix Giuseppe Verdi. Tosti va aconseguir la seva gran popularitat al final del segle XIX i començament del XX, sobretot per les seves cinc-cents cançons de saló o de cambra, avui convertides en la banda sonora de tota una època.

Tot i haver nascut a la costa adriàtica, la seva formació musical a Nàpols marcaria per sempre els seus gustos i solucions compositives. Es va formar amb Saverio Mercadante al Conservatori de San Pietro a Majella, al centre històric de la gran ciutat mediterrània al peu del Vesuvi, on va estudiar des dels onze anys per diplomar-se com a violinista i compositor el 1866, després que la seva mala salut l'obligà a interrompre els estudis, confinat al llit durant mesos. Llavors va escriure les seves primeres cançons, abans d'exercir fugaçment com a mestre de capella a Ortona, on va compondre tres òperes i diverses obres sacres.

Després d'una etapa a Ancona en què va viure greus dificultats econòmiques, va començar a treballar primer com a empresari d'espectacles i director d'orquestra abans de donar-se a conèixer com a tenor. Un cop establert a Roma va contactar amb selectes cercles cortesans fins a convertir-se en professor de cant de Margarida de Savoia, la futura primera reina d'Itàlia. Els seus vincles socials li van permetre establir amistats amb intel·lectuals i artistes, com el poeta Gabriele D'Annunzio, època en què la casa Ricordi comença a editar la seva obra de manera regular, cosa que contribueix al seu reconeixement. Del gran poeta romàntic, Tosti va arribar a posar en música trenta-quatre poemes –entre els quals, cinc cicles–, alguns, els primers, signats amb el pseudònim de Mario de' Fiori.

Tot i la seva consolidació al medi musical romà es trasllada a Londres el 1875, per servir, a partir del 1880, la reina Victòria i la seva família, sempre com a mestre de cant, activitat que també realitzaria amb Eduard VII, de qui rebria el 1908 el títol d'oficial del Reial Orde Victorià dos anys després d'haver obtingut la ciutadania britànica. A la Royal Academy de Londres, Tosti es converteix en professor de membres de les cases reials d'Espanya, Noruega, Suècia i Romania, i hi va instruir, a més, l'esposa del tsar Nicolau II de Rússia, Alexandra. Aquells anys es consolida com el compositor de cançons més famosos d'Anglaterra, tot organitzant-hi, a més, les vetllades musicals de la cort. Després de la mort d'Eduard VII el 1910, torna a Roma, on s'estableix consagrat com un dels compositors de cançons més prolífic del seu temps. Tot i haver estat menyspreat per una part de la crítica musical, el seu nom es transformà en una referència en el repertori de recital d'intèrprets com ara Caruso, Gigli, Schipa, Di Stefano, Kraus, Björling, Pavarotti, Domingo, Aragall o Carreras. Mai va compondre grans obres simfòniques, va concentrar-se en petites joies que li van valer l'admiració no només de Verdi, sinó també de Puccini, Leoncavallo o Mascagni: romances, *songs*, *chansons*, *mélodies*, cançó italiana i les anomenades *dialettale* sobre poesies en diferents llengües de la península transalpina –com les *Romanze abruzzesi*– s'uneixen a les seves famoses napolitanes. A més, va recopilar i editar melodies populars anònimes, com els *Canti popolari abruzzesi*.

En aquest recital titulat *Sogno* (Somni), el tenor mexicà Javier Camarena s'endinsa en un repertori on destaca la perfecta unió entre música i escriptura vocal, una elegància natural i una bellesa en la línia de fàcil recepció. Abans esmentava la relació de Tosti amb D'Annunzio; el 1907, després de quinze anys sense posar en música cap dels seus textos, tornà al poeta italià per crear les seves *Quattro canzoni d'Amaranta*, l'última col·laboració directa entre tots dos autors, cicle que obre la vetllada d'aquesta nit. El segueixen cançons amb poesies de diversos autors, com *Malia* (1887), sobre un text de Rocco Pagliara i dedicada a Edouard de Reszke, original per a mezzosoprano o baríton; la popular *Aprile* (1882), també amb lletra de Pagliara; *Sogno* (1886), amb text de Lorenzo Stecchetti, pseudònim d'Olindo Guerrin, i *L'ultima canzone* (1905), sobre un poema de Francesco Cimmino.

Del seu catàleg en francès s'inclouen tres de les quatre *Mélodies* (1896), amb text de Charles Fuster, abans de conèixer un exemple del seu repertori anglès amb *Because of you* (1896), sobre un poema de Frederic Edward Weatherly, per entrar a la recta final amb diverses napolitanes, com *Vorrei morire!* (1878, text de Leonardo M. Cognetti), *'A vucchella* (1892, inspirada en l'obra de D'Annunzio) i *Luna d'estate!* (1911, text de Riccardo Mazzola), per finalitzar amb *Marechiare*, considerada la màxima creació del compositor; inspirada en la ciutat mediterrània, Tosti deia que el breu preludi d'aquesta napolitana evoca una melodia de violí que usualment escoltava en un restaurant de via Nardones... Melancolia, bellesa i simplicitat. Així és la música de les coses petites.

Pablo Meléndez-Haddad, periodista i crític musical

Palau de la Música Catalana

Un 2024 de cites imprescindibles

Javier Camarena

Rèquiem de Brahms
amb Balthasar Neumann
& Thomas Hengelbrock

Rinaldo de Händel

L'incoronazione di Poppea de Monteverdi

Sol Gabetta & Bertrand Chamayou

Sara Blanch & Albert Guinovart

Vadim Repin & Nikolai Lugansky

Passió segons sant Mateu
amb Christoph Prégardien

Passió segons sant Joan
amb Jordi Savall

Yuja Wang

I més de 100 concerts!

Consulta la programació a
palaumusica.cat

Biografies

Javier Camarena, tenor

Guardonat per l'International Opera Awards com a cantant masculí de l'any, ha esdevingut un dels artistes més destacats i sol·licitats, tot presentant-se amb èxit absolut als principals escenaris operístics i sales de concerts arreu del món.

És l'únic cantant de la història que al Met de Nova York ha bisat en tres produccions diferents: *La Cenerentola* (2014), *Don Pasquale* (2016) i *La fille du régiment* (2019), en què va assolir una fita no superada, en aconseguir-ho en cadascuna de les set funcions en què va intervenir, una de les quals retransmesa en directe mitjançant el Met Live HD. Va repetir la gesta a *La fille du régiment* al Teatro Real de Madrid, al Gran Teatre del Liceu i a la Royal Opera House, on també va oferir el bis de la seva ària en cadascuna de les seves quatre funcions.

Ha rebut nombroses distincions, entre les quals l'Opera News Award (2020), Medalla de Ópera de Bellas Artes, Premi a l'Artista Distingit d'ISPA i Medalla Mozart (tots el 2019). El 2014, a la seva ciutat natal, Xalapa, li fou atorgada la Medalla Sebastián Lerdo de Tejada com a ciutadà distingit. Els darrers anys la revista «Líderes Mexicanos» l'ha inclòs a la seva llista de personatges capdavanters de caràcter nacional i global, i la revista «Quién» el va nomenar com un dels cinquanta líders que estan transformant la seva nació.

Ángel Rodríguez, piano

D'origen cubà i establert a Mèxic, és pianista i compositor. Va començar els estudis musicals als cinc anys i va complementar la formació de piano amb el mestre Gonzalo Gutiérrez, de direcció d'orquestra amb el mestre Gonzalo Romeu i de repertori vocal amb el mestre Enrique Jaso.

Durant més de cinc lustres de carrera ha estat pianista de grans figures de la lírica internacional, com ara Ramón Vargas, Rolando Villazón, Javier Camarena o Josep Bros entre molts d'altres, amb actuacions als teatres i auditoris més importants d'Europa, l'Àsia i Amèrica.

Ha estat pianista de l'Òpera de Cuba i de l'Òpera de Bellas Artes de Mèxic, amb més d'una norantena de títols al repertori i col·laborant amb grans estrelles, com ara Plácido Domingo, Luciano Pavarotti i Anna Netrebko, entre altres cantants famosos.

La seva discografia inclou dos discos amb el cèlebre tenor Javier Camarena i un amb la mezzosoprano María Luisa Tamez.

Actualment, a Mèxic, imparteix masterclasses d'interpretació i estil d'òpera italiana, tot aprofitant la seva tasca com a recitalista al costat de grans figures de l'òpera i el seu important vessant com a arranjador i productor musical.

Textos

Francesco Paolo Tosti (1846-1916)

Quattro canzoni d'Amaranta – Quatre cançons d'Amaranta

Textos de Gabriele D'Annunzio (1863-1938)

**Lasciami! Lascia ch'io
respiri**, lascia
ch'io mi sollevi! Ho il gelo
nelle vene.
Ho tremato. Ho nel cor non
so che ambascia...
Ahimè, Signore, è il giorno! Il
giorno viene!

Ch'io non lo veda! Premi la
tua bocca
su' miei cigli, il tuo cuore sul
mio cuore!
Tutta l'erba s'insanguina
d'amore.
La vita se ne va, quando
trabocca.

Trafitta muoio, e non dalla tua
spada.
Mi si vuota il mio petto, e
senza schianto.
Non è sangue? Ahi, Signore, è
la rugiada!
L'alba piange su me tutto il
suo pianto.

**Deixa'm! Deixa'm
respirar**, deixa'm
*refer-me! Tinc gel a les venes.
Tremolo. Tinc una angouxa al
cor...
Pobra de mi, Senyor, és el dia!
Ha arribat el dia!*

*Que jo no ho vegi! Prem la boca
contra els meus ulls, el teu cor
contra el meu!
Tota la gespa està sagnant
d'amor.
La vida desapareix quan es
desborda.*

*Ferida, moro, i no per la teua
espasa.
Se'm buida el pit, sense
punxada.
No és sang? Ah, Senyor, és la
rosada!
L'alba plora sobre mi tot el seu
plor.*

**L'alba sepàra dalla luce
l'ombra,**

E la mia voluttà dal mio
desire.
O dolce stelle, è l'ora di
morire.
Un più divino amor dal ciel vi
sgombra.

Pupille ardenti, O voi senza
retorno
Stelle tristi, spegnetevi
incorrotte!
Morir debbo. Veder non voglio
il giorno,
Per amor del mio sogno e
della notte.

Chiudimi, O Notte, nel tuo
sen materno,
Mentre la terra pallida
s'irrorà.
Ma che dal sangue mio nasca
l'aurora
E dal sogno mio breve il sole
eterno!

**In van preghi, in vano
aneli,**
in van mostri il cuore infranto.
Sono forse umidi i cieli
perché noi abbiamo pianto?

Il dolor nostro è senz'ala.
Non ha volo il grido imbelle.
Piangi e prega! Qual dio cala
pel cammino delle stelle?

Abbandónati alla polve
e su lei prono ti giaci.
La supina madre assolve
d'ogni colpa chi la baci.

**L'alba separa la llum de
l'ombra,**
i el plaer del meu desig.
Oh dolces estrelles, és l'hora de
morir,
un amor més diví us esborra del
cel.

Pupil·les ardents, oh vosaltres
estrelles tristes
sense tornada, apagueu-vos
incorruptes!
Haig de morir. No vull veure el
dia
per amor al meu somni i a la
nit.

Tanca'm, oh nit, en la teva sina
materna,
mentre la rosada rega la terra
pàl·lida.
Però que de la meva sang neixi
l'aurora
i del meu breu somni el sol etern!

**En va pregues, en va
anheles,**
en va mostres un cor trencat.
És que el cel està humit
perquè hem plorat?

El nostre dolor no té ales.
El dèbil crit no alça el vol.
Plora i prega! Quin déu Baixa
pel camí de les estrelles?

Abandona't a la pols
i jeu pron sobre ella.
La supina mare absol
de tota culpa a qui la besa.

In un Ade senza dio
dormi quanto puoi profondo.
Tutto è sogno, tutto è oblio:
l'asfodelo è il fior del Mondo.

*En un Hades sense Déu
dorm el més profund que puguis.
Tot és un somni, tot és oblit:
l'albó és la flor del món.*

**Che dici, o parola del
Saggio?**

“Convien che l'anima lieve,
sorella del vento selvaggio,
trascorra le fonti ove beve.”

**Què dius, oh paraula del
savi?**

*“Convé que l'ànima lleugera,
germana del vent salvatge,
recorri les fonts d'on beu.”*

Io so che il van pianto mi
guasta
le ciglia dall'ombra sì lunga...
O Vita, e una lacrima basta
a spegner la face consunta!

*Jo sé que el plor inútil em fa
malbé
les pestanyes que donen ombra
tan llarga...
Oh Vida, i una llàgrima és
suficiente
per apagar la torxa extingida!*

Ben so che nell'ansia mortale
si sfa la mia bocca riarsa...
E un alito, o Vita, mi vale
a sperder la cenere scarsa!

*Sé molt bé que en l'angoixa
mortal
es desfà la meua boca seca...
I un alè, oh Vida, em basta
per escampar l'escassa cendra!*

Tu dici: “Alza il capo; raccogli
con grazia i capelli in un
nodo;
e sopra le rose che sfogli
ridendo va incontro all'Ignoto.

*Tu dius: “Aixeca el cap; recull
amb gràcia els teus cabells en un
nus;
i per sobre de les roses que
desfulles
rient, ves cap a allò Desconegut.*

L'amante dagli occhi di sfinge
mutevole, a cui sei promessa,
ha nome Domani; e ti cinge
con una ghirlanda più fresca.”

*L'amant dels ulls d'esfinx
mudable, el teu promès,
té per nom Demà; i t'envolta
amb una garlanda més fresca.”*

M'attende: lo so. Ma il datore
di gioia non ha più ghirlande:
ha dato il cipresso all'Amore
e il mirto a Colei ch'è più
grande,

*M'espera: ho sé. Però qui dona
goig no té més garlandes:
li ha donat el xiprer a l'amor
i la murtra a Aquella que és més
gran,*

il mirto alla Morte che odo
rombar sul mio capo
sconvolto.
Non tremo. I capelli in un
nodo
segreto per sempre ho
raccolto.

Ho terso con ambe le mani
l'estreme tue lacrime, o Vita.
L'amante che ha nome
Domani
m'attende nell'ombra infinita.

*la murtra a la Mort que sento
ressonar sobre el meu cap torbat.
No tremolo. Els cabells en un
nus
secret he recollit per sempre.*

*He eixugat amb les dues mans
les teves darreres llàgrimes, oh
Vida.
L'amant que té per nom Demà
m'espera a l'ombra infinita.*

Malia – Embruix

Text de Rocco Emanuele Pagliara (1856-1914)

Cosa c'era ne 'l fior che m'hai
dato?
forse un filtro, Un arcano
poter?
Nel toccarlo, il mio core ha
tremato,
m'ha l'olezzo turbato il
pensier.
Ne le vaghe movenze, che ci
hai?
Un incanto vien forse con te?
Freme l'aria per dove tu vai,
spunta un fiore ove passa 'l
tuo piè.

Io non chiedo qual plaga
beata
fino adesso soggiorno ti fu:
non ti chiedo se Ninfa, se
Fata,
se una bionda parvenza sei tu!
Ma che c'è nel tuo sguardo
fatale ?
Cosa ci hai nel tuo magico
dir?
Se mi guardi, un'ebbrezza
m'assale,
Se mi parli, mi sento morir!

*Què hi havia en la flor que em
donares?
Potser un beuratge, un poder
misteriós?
En tocar-la, el meu cor tremia,
l'aroma torbà els meus
pensaments.
Què hi ha en el teu delicat
moviment?
Duus amb tu un encanteri?
S'estremeix l'aire allà per on
passes,
brota una flor allà on poses el
peu.*

*Tant me fa en quina beneïda
regió
vivies fins ara;
tant me fa si ets nimfa o fada,
ni la teva pàl·lida aparença!
Però què hi ha en la teva fatal
mirada?
Què hi ha en el teu encisador
parlar?
Si em mires, m'assalta un deler,
si em parles, em sento morir!*

Aprile – Abril

Text de Rocco Emanuele Pagliara

Non senti tu ne l'aria
il profumo che spande
Primavera?

Non senti tu ne l'anima
il suon de nova voce
lusinghiera?

È l'April! È la stagion
d'amore!

Deh! vieni, o mia gentil
su' prati'n fiore!

*No sents en l'aire
el perfum que exhala la
primavera?*

*No sents en l'ànima
el so d'una nova veu
encisadora?*

És abril! És l'estació de l'amor!

*Ah! vine, estimada,
als prats florits!*

Il piè trarrai fra mammole,
avrai su'l petto rose e
cilestrine,
e le farfalle candide
t'aleggeranno intorno al nero
crine.

È l'April! È la stagion
d'amore!

Deh! vieni, o mia gentil
su' prati'n fiore!

*El teu peu trepitjarà violetes,
portaràs al pit blavoses roses,
i les cànvides papallones
voleiaran al voltant dels negres
cabells.*

És abril! És l'estació de l'amor!

*Ah!, vine, estimada,
als prats florits!*

Sogno – Somni

Text d'Olindo Guerrini (1845-1916)

Ho sognato che stavi a'
ginocchi,
Come un santo che prega il
Signor ...

Mi guardavi nel fondo degli
occhi,
Sfavillava il tuo sguardo
d'amor.

*Vaig somiar que estaves de
genolls,*

*com un sant que prega al
Senyor...*

*Em vas mirar des del fons dels
teus ulls,
la teva mirada brillava d'amor.*

Tu parlavi e la voce
sommessa...
Mi chiedea dolcemente
mercè...
Solo un guardo che fosse
promessa,
Imploravi, curvata al mio piè.

*Parlaves i la teva veu era suau...
Em demanaves suaument
pietat...
Només una mirada promesa
suplicaves, doblegada als meus
peus.*

Io tacevo e coll'anima forte
Il desio tentatore lottò.
Ho provato il martirio e la
morte
pur mi vinsi e ti dissi di no.

*Jo callava i, amb ànima forta,
lluïtava contra el desig
temptador.
Vaig experimentar el martiri i la
mort,
tot i que vaig guanyar i et vaig
dir que no.*

Ma il tuo labbro sfiorò la mia
faccia...
E la forza del cor mi tradì.
Chiusi gli occhi, ti stesi le
braccia...
Ma, sognavo...E il bel sogno
svanì.

*Però el teu llavi em va fregar la
cara...
I la força del cor em va trair.
Vaig tancar els ulls i et vaig
estendre els braços...
Però estava somiant... i el bell
somni es va esvair.*

L'ultima canzone – La darrera cançó

Text de Francesco Cimmìno (1862-1938)

M'han detto che domani
Nina vi fate sposa,
Ed io vi canto ancor la
serenata.
Là nei deserti piani
Là, ne la valle ombrosa,
Oh quante volte a voi l'ho
ricantata!

*Nina, m'han dit
que demà et cases,
i jo encara ara et canto
serenates.
Allà en les desertes planes,
a les valls ombrívols,
quants cops te n'hauré cantades!*

Foglia di rosa
O fiore d'amaranto
Se ti fai sposa
Io ti sto sempre accanto.

*Pètal de rosa,
flor d'amarant,
malgrat que et casis,
sempre seré prop teu.*

Domani avrete intorno
Feste sorrisi e fiori
Nè penserete ai nostri vecchi
amori.
Ma sempre notte e Giorno
Piena di passione
Verrà gemendo a voi la mia
canzone.

Foglia di menta
O fiore di granato,
Nina, rammenta
I baci che t'ho dato!
Ah! ... Ah! ...

*Demà estaràs envoltada
de festa, somriures i flors,
i no pensaràs en els nostres vells
amors.
Però sempre, dia i nit,
plena de passió,
arribarà fins a tu la meva
cançó.*

*Fulla de menta,
flor de magraner,
Nina, recorda
els petons que t'he fet.
Ah!... Ah!...*

Mélodies

Textos de Charles Fuster (1866-1929)

Ma bien aimée! – Amor meu!

Viens ô ma bien-aimée,
viens trouver dans mes bras
Le silence et ses charmes !
Je te ferai goûter, lorsque tu
pleureras
Des baisers sur des larmes.

*Vine, oh amor meu,
vine i troba en els meus braços
el silenci i els seus encants!
Et faré tastar, quan ploris,
els petons a les llàgrimes.*

Viens ô ma bien-aimée,
dire au doute cruel
Qu'il n'a plus qu' à se taire,
Puisqu'un regard chéri peut
vous ouvrir le ciel
Sans vous fermer la terre !

*Vine, oh amor meu,
i digues al dubte cruel
que només ha de callar,
perquè una mirada estimada us
pot obrir el cel
sense tancar la terra!*

Viens ô ma bien-aimée,
m'apporter la langueur
Des tendresses blessées ;
Et réchauffons ainsi,
longuement, cœur à cœur,
Nos douleurs caressées,
Viens, ma bien-aimée !

*Vine, oh amor meu,
i porta'm la malenconia
de les tendreses ferides,
i escalfem així, cor a cor,
llargament,
els nostres dolors acarònats,
vine, amor meu!*

Viens ô ma bien-aimée,
m'apporter la langueur
Des tendresses blessées ;
Et réchauffons ainsi,
longuement, cœur à cœur,
Nos douleurs caressées,
Viens, ma bien-aimée !

*Vine, oh amor meu,
i porta'm la malenconia
de les tendreses ferides,
i escalfem així, cor a cor,
llargament,
els nostres dolors acaronsats,
vine, amor meu!*

Petite valse romantique – Petit vals romàntic

La valse passe,
Elle m'enlace ;
Et nous tournons, d'un même
essor,
Demarche unie,
Dans l'harmonie,
Les parfums et les frissons
d'or.

*El vals passa,
ella m'abraça;
i rodem, amb el mateix ressò,
marxem units,
en harmonia,
els perfums i les emocions d'or.*

La valse oppresse
De ma tendresse
Les aveux trop fiers pour
oser,
Et je m'enivre
Du mal de vivre
Dans l'espoir vain d'un tel
baiser.

*El vals oprimeix
de la meua tendresa
les confessions massa orgulloses
per gosar,
i jo m'embriago
del mal de viure
amb la vana esperança d'un
petó.*

La valse expire ;
Qu' avais-je à dire ?
Sans savoir, elle m'a quitte.
La valse tombe ;
Vienne la tombe !
J'ai vécu mon éternité.

*El vals expira;
què havia de dir jo?
Sense saber-ho, ella m'ha
abandonat.
El vals cau;
vine a la tomba!
He viscut per l'eternitat.*

Avec toi ! – Amb tu!

Sais-tu pour-quoi l'infini me
pénètre
Quand, l'ame aux yeux, je vais
pres de mon roi ?
C'est qu'un instant je sens
vivre mon être
Avec toi, pour toi pour toi,
avec toi.

*Saps per què l'infini em penetra
quan, l'ànima als meus ulls,
m'acosto al meu rei?
Només per un moment sento
viure el meu ésser
amb tu, per tu, per tu, amb tu.*

Quand tu me lis une œuvre
préférée,
La mort viendrait sans me
causer d'effroi :
C'est que je monte au ciel,
transfigurée,
Avec toi, pour toi pour toi,
avec toi.

*Quan em llegeixes una obra
estimada,
la mort pot arribar sense
causar-me cap por:
perquè estic pujant al cel,
transfigurada,
amb tu, per tu, per tu, amb tu.*

Mes yeux éteints ne sauraient
plus rien dire
Si mon soleil se détournait de
moi:
Fais que je meure et permets
que j'expire
Avec toi, pour toi pour toi,
avec toi.

*Els meus ulls extingits ja no
podrien dir res
si el meu sol s'apartés de mi:
fes-me morir i permet-me
expirar
amb tu, per tu, per tu, amb tu.*

Because of you – Per culpa teva

Text de Frederic E. Weatherly (1848-1929)

I love the dawn in beauty
beaming,
The silver land, the radiant
seas,
Because it wakes your soul
from dreaming,
And gives you back to life and
me.

*Adoro l'alba en la bellesa
resplendent,
la terra platejada, els mars
radiants,
perquè desperta la teva ànima
del somni,
i et torna a la vida i a mi.*

I love the birds that carol o'er
us,
The flowers that wake in
wood and lea,
They tell me life is sweet
before us,
And I for you and you for me!

*Adoro els ocells que canten sobre
nosaltres,
les flors que desperten al bosc i
al prat,
em diuen que la vida serà dolça
per a nosaltres,
i jo per a tu i tu per a mi!*

I love the storm that beats the
ocean,
The valleys deep, the crags
above,
For soft across the wild
commotion.
I hear the still sweet voice of
love!

*Adoro la tempesta que bat
l'oceà,
les valls profundes, els cingles de
dalt,
perquè suavitzen la commoció
salvatge.
Sento la veu encara dolça de
l'amor!*

I love the calm that falls at
even,
The hush that sleeps along the
blue,
For earth seems nearer unto
Heaven,
And makes me dream of rest
and you!

*Adoro la calma que arriba a
l'ocàs,
la quietud que dorm junt a
l'atzur,
perquè la terra sembla més a
prop del cel,
i em fa somiar amb el descans i
amb tu!*

I love the night so deep and
tender,
The burning stars, the tranced
blue,
Because I come in sweet
surrender,
Because I give myself to you.

*Adoro la nit tan profunda i
tendra,
les estrelles ardents, l'atzur
transit,
perquè vinc en dolça rendició,
perquè jo m'entrego a tu,*

Because I feel your arms
around me,
Because I see your dear eyes
shine,
Because I know that Love has
crowned me,
And I am yours and you are
mine.

*perquè sento els teus braços al
meu voltant,
perquè veig brillar els teus ulls
estimats,
perquè sé que l'amor m'ha
coronat,
jo soc teu i tu ets meva.*

Vorrei morire!... – Voldria morir!...

Text de Leonardo Maria Cognetti (1848-1906)

Vorrei morir ne la stagion
dell'anno,
Quando `e tiepida l'aria e il
ciel sereno,
Quando le rondinelle il nido
fanno,
Quando di nuovi fior s'orna il
terreno;

Vorrei morir, vorrei morir
quando tramonta il sole,
Quando sul prato dormon le
viole,
Lieta farebbe a Dio l'alma
retorno
A primavera e sul morir del
giorno.

Vorrei morir, vorrei morir,
Lieta farebbe a Dio l'alma
retorno
A primavera e sul morir del
giorno.

Ma quando infuria il nembo e
la tempesta,
Allor che l'aria si fa scura
scura:
Quando ai rami un foglia pi`u
non resta,
Allora di morire avrei paura.

*Voldria morir en l'estació de
l'any
quan l'aire és tebi i el cel serè,
quan les orenetes fan el niu,
quan el terra es guarneix amb
noves flors.*

*Voldria morir, voldria morir
quan es pon el sol,
quan als prats dormen les
violetes,
feliç tornaria la meva ànima a
Déu
en primavera, en morir el dia.*

*Voldria morir, voldria morir,
feliç tornaria la meva ànima a
Déu
en primavera, en morir el dia.*

*Però quan s'enfureixen els
núvols i la tempesta,
quan l'aire es fa tan fosc,
quan a les branques no queda ni
una fulla,
llavors tindria por de morir.*

'A vucchella – La boqueta Text de Gabriele D'Annunzio

A vucchella
Sí, comm'a nu sciorillo
Tu tiene na vucchella,
Nu poco pocorillo,
Appassulatiella.

*La boqueta
sí, com una floreta
tens una boqueta
una mica, una miqueta
esblanqueïda.*

Meh, dammillo, dammillo,
–È comm’a na rusella–
Dammillo nu vasillo,
Dammillo, Cannetella!

*Per favor, dona’m, dona’m,
–i com una roseta–
fes-me un petonet,
fes-me’l, Cannetella!*

Dammillo e pigliatillo,
Nu vaso piccerillo
Comm’a chesta vucchella,
Che pare na rosella
Nu poco pocorillo
Appassuliatella...

*Fes-me’l i pren-ne un,
un petó petitet
com aquesta boqueta,
que sembra una roseta
una mica, una miqueta
esblanqueïda...*

Luna d’estate – Lluna d’estiu

Text de Riccardo Mazzola (1892-1922)

Luna d’estate, ho un sogno
nel mio cuore
E vo’ cantando tutta notte al
mare:
Mi son fermato a una finestra
in Fiore
Perchè l’anima mia febbre ha
d’amore.

*Lluna d’estiu, tinc un somni al
cor
i porto cantant tota la nit a la
vora del mar:
m’he aturat a una finestra
florida
perquè la meva ànima té febre
d’amor.*

Mi son fermato a una finestra
in Fiore
Ove son due pupille
affatturate.
E chi le guarda soffre per
amore
E sogna per desìo, luna
d’estate!

*M’he aturat a una finestra
florida
on hi ha dues pupil·les
encisadores.
I qui les mira pateix d’amor
i somia amb desig, lluna d’estiu!*

Luna d’estate, amore è come
il mare
Ed il mio cuore è un’onda
seza posa:
Ma solamente lo potran
fermare
Le pupille e il labbro suo di
rosa.

*Lluna d’estiu, l’amor és com el
mar
i el meu cor és una onada
implacable:
però només poden aturar-lo
les seves pupil·les i els llavis
rosats.*

E vo' cantando tutta notte al
mare
Per quelle due pupille
addormentate.
Ho il pianto agli occhi e la
speranza in cuore
E splendo come te, luna
d'estate!

*I porto cantant tota la nit a la
vora del mar
per aquestes dues pupil·les que
dormen.
Tinc llàgrimes als ulls i
esperança al cor
i brillo com tu, lluna d'estiu!*

Marechiare

Text de Salvatore Di Giacomo (1860-1934)

Quando sorge la luna a
Marechiare,
perfino i pesci tremano
d'amore,
si sconvolgono l'onde in
grembo al mare,
e per la gioia cangiano colore.

*Quan surt la lluna a
Marechiare,
fins i tot els peixos tremolen
d'amor,
les onades s'agiten al mar,
i per la seva alegria canvien de
color.*

A Marechiare sorride un
balcone,
la passione mia vi batte l'ale:
l'acqua canta di sotto una
canzone,
un garofano olezze al
davanzale.

*Un balcó somriu a Marechiare,
la meva passió vola fins a ell:
l'aigua canta una cançó per
sota,
un clavell difon la seva aroma a
la finestra.*

Chi dice che le stelle son
lucenti,
degli occhi tuoi non vide lo
splendore!
Li conosco io ben quei raggi
ardenti!
Ne scendono le punte in
questo core!

*Qui diu que les estrelles són
brillants,
no veu l'esplendor dels teus ulls!
Conec bé aquests raigs ardents!
Les seves puntes arriben a
aquest cor!*

Destati, che la sera è tutto
incanto,
e mai per tanto tempo io t'ho
aspettata!
Per accoppiar gli accordi al
mesto canto,
stasera una chitarra ho qui
portata!

*Desperta, perquè al vespre tot
està encantat,
i mai t'he esperat tant de temps!
Per combinar els acords amb el
cant,
aquest vespre he portat una
guitarra!*

També et pot interessar...

Palau Grans Veus

Dijous, 25.01.24 – 20 h

Sala de Concerts

Farewells – Comiats

Jakub Józef Orliński, *contratenor*

Michał Biel, *piano*

Johann Joseph Fux: *Non t'amo per il ciel*

Henry Purcell: *Music for a while* | *Your awful voice I hear* | *Alleluja*,
Amen

Henryk Czyż: *Pożegnania*

Mieczysław Karłowicz: selecció de vuit cançons

Stanisław Moniuszko: dues cançons

Preus: de 30 a 60 euros

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Calaf Grup – Cardoner Grup – CECOT – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Abertis – Fundació Antiques Caixes Catalanes – BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – Laboratorio Reig Jofre – La Fageda – Nexo – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Benefactors Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Mariona Carulla Font – Josep Colomer Maronas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarisas – Jordi Gual i Solé – Maria José Lavin Guitart – Ramón Poch Segura – M^a. del Carmen Pous Guardia – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – Joaquim Uriach Torello

PALAU
DE LA
MUSICA
ORFEÓ
CATALÀ

